

[Indenrigsministeren.]

der ligger i umiddelbar Nærhed af Storkøbenhavn, nærer Betænkelighed ved at se Storkøbenhavn begrænset gennem Tilflytningsbestemmelser, medens disse to Kommuner ligger aabne for Tilflytning af de Mennesker, som er udelukket fra at komme ind til Storkøbenhavn. Men jeg har alligevel ikke ment, at det vilde være rigtigt eller opportunt i Lovforslaget at udvide Grænserne for de Kommuner, disse Tilflytningsbestemmelser gælder for. Og Motivet hertil ligger, hvad enhver kan tænke sig, deri, at jeg netop mener, disse Tilflytterbestemmelser bør afvikles hurtigst muligt, og jeg skulde tro, at hvis der bliver Enighed herom her i Folketinget, vil de særlige Betænkeligheder, der foreligger for Gladsaxe og Herløv, ogsaa bortfalde.

Til de to ærede Ordførere for Oppositionspartierne skal jeg kun henvende nogle ganske faa Bemærkninger, idet jeg tror, at i de Udtalelser, jeg fremkom med i Eftermiddag, findes alle de Synspunkter, der for mig er Grund til at fremsætte overfor Situationen, som den i dette Øjeblik foreligger. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Slesbager, der forment, at Udsigten til Boligrestriktionernes snarlige Bortfald i København havde virket stimulerende paa Byggeriet herinde, at jeg ikke kan se, at der i de faktiske Forhold foreligger noget, der begrundet denne Antagelse. Man vil se, at i hele Perioden fra 1925, altsaa lige fra Boliglovens Vedtagelse, da der endnu var 6 Aar tilbage, har Byggeriet her i København været oppe paa 4 500—5 500 nye Lejligheder om Aaret.

Det ærede Medlem udtalte dernæst, at de Overgangsbestemmelser, hans Parti kunde gaa med til, selvfølgelig maatte være Overgangsbestemmelser, der ikke kunde kaldes en Boliglov. Jeg forstaar, at det skal være Overgangsbestemmelser, der skal hindre Misbrug ved Opsigelse og ved opskruede Priser, og det kalder jeg en Boliglov. Jeg har ikke det mindste imod, at det ærede Medlem ikke kan lide denne Betegnelse; hvis vi ellers kan naa til Enighed, saa maa det ærede Medlem, havde jeg nær sagt, for mig gerne bestemme Titelen paa Loven.

Jeg vil endnu nævne et Punkt af det ærede Medlems Tale. Det ærede Medlem udtalte meget bestemt, at det maatte sikres, at hvor Lejemaal ophørte — det være sig ved Død eller Fraflytning af anden Grund —, blev Lejlighederne stillet fuldkommen frit. Herom vil jeg sige til det ærede Medlem, at han her ikke maa glemme, at hvis man skal have en længere Periode, hvor noget

saadant er gældende, vilde det være ensbetydende med at sætte en direkte Præmie paa de Husejere, der gerne chikanerer deres Lejere ud for at opnaa den Gevinst, der ligger i, at deres Lejligheder bliver fri af Huslejeloven — og det skulde jo dog ikke være Meningen. I øvrigt skal jeg takke det ærede Medlem for hans Tilsagn om at ville forhandle nærmere om Udformningen af Aagerbestemmelserne.

Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt udtalte, at Kapitel I i Lovforslaget jo ganske øjensynligt betød Indførelse af Restriktionerne i Provinsen igen. Jeg har allerede imødegaaet denne Udtalelse og vil sige til det ærede Medlem, at det nytter ikke, han gentager den. Der er ogsaa det ejendommelige ved denne Udtalelse, at det ærede Medlem aldrig har givet nogen Redegørelse for eller Skildring af, hvad det drejer sig om, naar han siger, at man ikke maa hindre Bevægelsesfriheden. Hvorfor nævner det ærede Medlem saa ikke, hvilken Bevægelsesfrihed det er, der bliver hindret gennem Bestemmelsen i Kapitel I? Det er den Bevægelsesfrihed, som bestaar i, at man lader en Lejer gøre sin Lejlighed i Stand og dernæst siger ham op for selv at tage Fordelen af Istandsættelsen. Det er den Bevægelsesfrihed, som bestaar i, at man ser en næringsdrivende drive sin Forretning op med en god Kundekreds og derefter opsiges ham for at faa Fordelen ved en større Leje ved at udleje den til en anden. Det er den Bevægelsesfrihed, der bestaar i, at man ikke overholder kontraktlige Bestemmelser. Ja, det er denne Bevægelsesfrihed, der sættes en Grænse for i Kapitel I, men om den kan det ærede Medlem virkelig ikke med nogen som helst Berettigelse sige, at den er almindelige Boligrestriktioner.

Naar det ærede Medlem sagde, at der sikkert ikke var nogen fra Regeringspartiernes Side, der tænkte sig, at Husejeren skulde have Erstatning, hvis hans Lokaler blev ødelagt af Lejerne, vil jeg sige, at det har jeg virkelig i allerhøjeste Grad tænkt mig, men der er i Almindelighed ikke Grund til at indsætte en Bestemmelse herom i Loven, fordi alle ved, at de trykte Lejekontrakter paa dette Omraade er saa strenge, at der ingen Tvivl er om, at Ejerne kan klare sig. Men hvis det ærede Medlem ønsker det, har jeg ikke det allermindste imod, at tilsvarende Bestemmelser, der sikrer mod Ubillighed og Vilkaarlighed fra Lejernes Side, indsættes i den paagældende Paragraf.

Det ærede Medlem kom jo ikke videre i hele Problemet om Butikkerne, end at